

عنوان مقاله:

جریان شناسی تطورات بیشینه گرایی در فقه شیعه

محل انتشار:

پژوهش نامه میان رشته ای فقهی، دوره 6، شماره 11 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

اصغر آقامهدوی - دانشیار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه امام صادق (ع)

سیدیوسف علوی وثوقی - استادیار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه قم

علی خلف خانی - دانشجوی دکتری فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

علوم اجتماعی از جمله فقه، دانش هایی بر پایه اعتبارات بشری هستند که به تنظیم و مدیریت زندگی اجتماعی انسان می پردازند. از این منظر فقه می تواند مقوم الگوهای برای مدیریت کلان جامعه اسلامی باشد. به نظر می آید توقف فقه در سطح تفقه فرد محور، ظرفیت و کارکرد لازم برای مدیریت اجتماعی را نخواهد داشت. وصول به این اندیشه فقهیاز جانب برخی فقها مرهون بسط و تکامل دستگاه اجتهادی شیعه است که روشمندی در فهم و حجیت را به عنوان عنصر اساسی خود قلمداد می کند. این جریان فقهی، جریان مهم و غالب در فقه شیعه بوده و دارای سه صورت تکامل یافته است. صورت اول به کشف گزاره های از متون دین مبادرت میکند درحالیکه صورت دوم آن با التفات به ورود مدرنیته در جوامع اسلامی بر استنباط نظام مند احکام فقهی تاکید دارد. صورت سوم بیشینه گرایی با التفات به حضور تمدنی مدرنیته و غایت آن که توسعه انسانی از طریق حکومت کردن بر انسانها است، در پی مقابله با آن به پشتوانه نظریه ولایت فقیه و سامان دادن فقه حکومتیاست. این نظریه در آراء و عمل فقهی سیاسی امام خمینی (ره) به بلوغ رسید.

کلمات کلیدی:

بیشینه گرایی، اجتهاد، فقه حکومتی، فقه فردی، حکومت اسلامی، حکم حکومتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/835201>

